

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5101/2566

บริษัท ล. โจทก์ บริษัท พ. ผู้ร้อง เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ผู้คัดค้าน บริษัท ด. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 25, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 26, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 91/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 25 (3) มีความหมายว่า คำสั่งศาลล้มละลายกลางที่อนุญาตหรือไม่อนุญาตให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ตามที่เจ้าหนี้นั้นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไว้ มิได้หมายความว่ารวมถึงคำสั่งศาลล้มละลายกลางที่ยกคำร้องขออนุญาตยื่นคำขอรับชำระหนี้เนื่องจากพ้นกำหนดเวลาโดยที่เจ้าหนี้นั้นมิได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้แต่อย่างใด คำสั่งดังกล่าวคงวินิจฉัยเพียงว่า ตามคำร้องของเจ้าหนี้นั้น กรณีเป็นเหตุสุดวิสัยและมีเหตุผลอันสมควรที่จะทำให้เจ้าหนี้นี้มีสิทธิยื่นคำขอรับชำระหนี้เข้ามาในคดีล้มละลายหรือไม่เท่านั้น แต่หาได้วินิจฉัยถึงสิทธิในการได้รับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ว่า เจ้าหนี้นี้มีสิทธิได้รับชำระหนี้ตามคำขอรับชำระหนี้หรือไม่เพียงใด เมื่อคดีนี้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องยื่นคำขอรับชำระหนี้เมื่อพ้นกำหนดเวลาขอรับชำระหนี้ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 91/1 ศาลล้มละลายกลางได้สวนแล้วมีคำสั่งยกคำร้อง คำสั่งของศาลล้มละลายกลางดังกล่าวจึงมิใช่คำสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 25 (3) และมีได้อยู่ในความหมายของคำว่า "คำสั่งยกคำร้อง" ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 25 (1) เพราะคำสั่งยกคำร้องตามบทบัญญัติดังกล่าวหมายถึงคำสั่งยกคำร้องขอให้จำเลยล้มละลาย อุทธรณ์ของผู้ร้องจึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามบทกฎหมายดังกล่าว การที่ผู้ร้องอุทธรณ์โดยมิได้ยื่นคำร้องเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์คดีชั้นฎีกาพิเศษ อุทธรณ์ของผู้ร้องจึงไม่ชอบด้วย พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดเมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2563 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ประกาศโฆษณาคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดในราชกิจจานุเบกษาวันที่ 22 กรกฎาคม 2563 ครบกำหนดให้เจ้าหนี้นั้นยื่นคำขอรับชำระหนี้วันที่ 22 กันยายน 2563 ผู้ร้องยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้มีการสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ยกคำร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นฎีกาพิเศษพิพากษายกอุทธรณ์ของผู้ร้อง คืนค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ทั้งหมดให้แก่ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมอื่นนอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ ผู้ร้องฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่ามีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องประการแรกว่า คำสั่งศาลล้มละลายกลางที่ยกคำร้อง

ขออนุญาตยื่นคำขอรับชำระหนี้ของผู้ร้องตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 91/1 ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 25 หรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 25 บัญญัติว่า "คดีล้มละลายที่มีใช้คดีอาญา ห้ามมิให้อุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลล้มละลาย เว้นแต่ (1) คำพิพากษายกฟ้อง หรือคำสั่งยกคำร้องหรือคำร้องขอให้ล้มละลาย (2) คำสั่งยกคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการ (3) คำสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วน (4) คำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด (5) คำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีแพ่งที่เกี่ยวพันกับคดีตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย" ซึ่งคำสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 25 (3) มีความหมายว่า คำสั่งศาลล้มละลายกลางที่อนุญาตหรือไม่อนุญาตให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ตามที่เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไว้ มิได้หมายความว่ารวมถึงคำสั่งศาลล้มละลายกลางที่ยกคำร้องขออนุญาตยื่นคำขอรับชำระหนี้เนื่องจากพ้นกำหนดเวลาโดยที่เจ้าหนี้ยังมิได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้แต่อย่างใด เพราะคำสั่งดังกล่าวคงวินิจฉัยเพียงว่า ตามคำร้องของเจ้าหนี้ นั้น กรณีเป็นเหตุสุดวิสัยและมีเหตุผลอันสมควรที่จะทำให้เจ้าหนี้มีสิทธิยื่นคำขอรับชำระหนี้เข้ามาในคดีล้มละลายหรือไม่เท่านั้น แต่หาได้วินิจฉัยถึงสิทธิในการได้รับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ว่า เจ้าหนี้มีสิทธิได้รับชำระหนี้ตามคำขอรับชำระหนี้หรือไม่เพียงใด เมื่อคดีนี้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องยื่นคำขอรับชำระหนี้เมื่อพ้นกำหนดเวลาขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 91/1 โดยอ้างว่าเกิดจากเหตุสุดวิสัย ศาลล้มละลายกลางได้สวนแล้วมีคำสั่งยกคำร้อง คำสั่งของศาลล้มละลายกลางดังกล่าวจึงมิใช่คำสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 25 (3) และมีได้อยู่ในความหมายของคำว่า "คำสั่งยกคำร้อง" ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 25 (1) เพราะคำสั่งยกคำร้องตามบทบัญญัติดังกล่าวหมายถึงคำสั่งยกคำร้องขอให้จำเลยล้มละลาย อุทธรณ์ของผู้ร้องจึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามบทกฎหมายดังกล่าว ผู้ร้องจะอุทธรณ์ได้เมื่อยื่นคำร้องเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษมาพร้อมกับอุทธรณ์ และศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษมีคำสั่งอนุญาตให้อุทธรณ์ การที่ผู้ร้องอุทธรณ์โดยมิได้ยื่นคำร้องเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ อุทธรณ์ของผู้ร้องจึงไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง ทั้งศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ร้องแล้ว เห็นว่า ไม่มีกรณีจำเป็นต้องแก้ไขข้อผิดพลาดตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 26 วรรคสี่ เนื่องจากข้ออ้างตามคำร้องของผู้ร้องมิใช่กรณีเป็นเหตุสุดวิสัยและมีเหตุผลอันสมควรอันจะทำให้ผู้ร้องสามารถยื่นคำขอรับชำระหนี้ภายหลังพ้นกำหนดเวลาตามกฎหมายได้ เมื่อวินิจฉัยดังนี้แล้ว กรณีไม่จำต้องวินิจฉัยฎีกาของผู้ร้องประการอื่นอีกเพราะมิได้ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษพิพากษายกอุทธรณ์ของผู้ร้องมานั้น ชอบแล้ว ฎีกาของผู้ร้องฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

พอพันธุ์ คิตจิตต์ · อำพันธ์ สมบัติสถาพรกุล · รัชพงศ์ วิสุทธิสังวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5101/2566>